

Helsing d. 13. Novbr. 1862.

Djære gamle Paa

Kjæder jeg endnu engang, inden jeg forlader
4de Regimentskorpset Dig at gøre det og det er jo
min Højsigt, vil jeg ikke i en saa betydelig Tid,
som du, der meget snart vender tilbage for
misfornøjet, indlade at lade for lidt for mig, og
for jeg ikke for alle Stykker at fortælle
Dig, men saa naar du vil med mig og
være for fornøjet, indtil jeg kommer hjem,
og du vil være mig jo nu med vasken Tjæ.

2
Trods da jeg væggede, og endte jeg og min
Kof. ut for mange Nætter vi endnu skulle for
indenfor disse gamle, men ikke nødvendige Mure,
dit kasse 24 og aldrig fandt vi endnu noget funder
faar, vi tænkte baade for og tilbage og fjønde
vi begge ønskede, det fandt snart du sidste Nat,

fyndes vi dog Tidne for den Dog vi maaned
overs Rotsboom til den stolte Lygning, den
laugne Tid, som smaltet sammen til faar Da-
ge. Ja mit Laugsel midt for jeg det Sjeblik
at kunne sege Soldatens Tændt, ikke for vor
Villinge Vægt i den Tid. Thi vi for det saa
gort for vi kan forlængere det, mine Bank, seilken
Lovgivning vil jeg ikke finde baad ind og fremme
meck blot migang for at selve mine son Døstom,
som jeg dog Offret mat i hjemmet, men jeg
nu sege den min i færdig agat hjem.

Det velkomne Lov af 26de sidstleden mod
dog jeg ganske uventet. Jeg fandt intog lagt mig
gaa Tungen og sangde en Lige ommyaov
Midtagsmaden, som Lovordelse til en lille Linné
indre vi skulde i Valde, da Colonatstue
kastede mig Lovord i Hænderne. Jeg gub og aab-
nede det og saa for den ubekjendte Gaant
skrift for min Hujsdomsom og gleder mig
and at nofave den gode Hjelp. Her indvædspe-
rede det mig at for Responsumfærdom.

Den Du allavde for nofave, for jeg bank.

bet mig til at komme fremme igjen til Torsaaen,
men jeg kan dog lade Dig vide, at jeg saa byttede
No med en Anden, og smedte allemaal at blive frem
men, sais de ikke komme Andet isind, for de
Gud forbyde.

Der Mortingaaes saa vi lykkelig og vel
glukket. Vi saa nu saalvst Torsaaens i
Maahestadens Mortens Aften, og der, for en
lige Lidelighed, gik det gunstelig til, saavel
med et flaa i de ufyldelige Ager, for siden
med Kuefjagladet, men — Allernaar forbe
Letaaritid. — Giv kunn maastaa aere lidt un-
de at sig, ^{nu} men det vil jeg ikke tale for om,
og saa soer jeg, jeg vil gjennu det til jeg kom-
me frem. Vil Du end Lideligst selve mine Tor-
alder og foga, om de saa modtaget mit Loo med
Lidkaldelse af de firske Hjælperkogerne.

Loo fremad vil til vi saalv, og
at jeg, saafraat jeg komme ff.
Og at mald mig. Med alle gode
jeg Din forbundne

Slesvig d. 13. Novbr. 1862.

Kjære gamle Ven

Skulde jeg endnu engang, inden jeg forlader 4 de Regimente sende Dig et par Ord, og det er jo min Hensigt, vil jeg ikke i en saa beleilig Tid, som denne, der næppe meer vender tilbage før Permissionen, undlade at lade høre lidt fra mig, vel har jeg ikke store Ord eller Nyheder at fortælle Dig, men saa maa Du nøies med hvad Andet Smaat her forefalder, indtil jeg kommer hjem og den Tid nærmer sig jo nu med raske Fjed.

Imorges da jeg vaagnede, regnede jeg og min Slof ud hvormange Nætter vi endnu skulle have indenfor disse gamle, men ikke ærværdige Mure, det blev 24 og aldrig havde vi endnu været Enden saanær; vi tænkte baade frem og tilbage og skjøndt vi begge ønskede, det havde været den sidste Nat, synes vi dog Tiden fra den Dag vi vankede over Slotsbroen til den stolte Bygning, den lange Tid, som smeltet sammen til faae Dage. Ja med Længsel imødeser jeg det Øjeblik at kunne sige Soldaterstanden Farvel, ikke for vor Stillings Skyld i denne Tid, thi vi har det saa godt som vi kan forlange det, men tænk, hvilken Forandring vil jeg ikke finde baade ude og hjemme, mærk blot engang, for at hilse mine toe Søstre som jeg tog Afsked med i Hjemmet maa jeg nu søge den ene i hendes eget Hjem.

Dit velkomne Brev af 26de sidstleden modtog jeg ganske uventet. Jeg havde netop lagt mig paa Sengen og dampede en Cigar ovenpaa Middagsmaden, som Forberedelse til en lille Luur inden vi skulde i Stalden, da Ordonantsen kastede mig Brevet i Hænderne. Jeg greb og aabnede det og saa strax den velbekjendte Haandskrift fra min Ungdomsven og glædede mig ved at erfare Din gode Hilsen. Især interresserede det mig at høre Sessionsnyhederne.

Som Du allerede har erfaret, har jeg tænket mig til at komme herover igjen til Foraaret, men jeg kan dog lade Dig vide, at jeg har byttet No 9 med en Anden, og venter altsaa at blive hjemme, hvis der ikke kommer Andet iveien, som det Gud forbyde.

Vor Mortensgaas har vi lykkelig og vel plukket. Vi var en heel stor Forsamling i Marketenderiet Mortens Aften, og der, som ved slige Leiligheder, gik det gemytlig til, saavel ved at flere i de uskyldige Dyr, som siden ved Punscheglasset, men – Altsammen forbi til Retraitetid. – Her kunne maaske være lidt mere at sige endnu, men det vil jeg ikke tale høit om, og saa troer jeg, jeg vil gjemme det til jeg kommer hjem. Vil Du ved Leilighed hilse mine Forældre og spørge, om de har modtaget min Brev med Indkaldelse af de sidste Hjælpetropper.
Lev hermed vel til vi sees,

At jeg, saasnart jeg kommer hj[em]
Ære at melde mig. Med alle gode []
jeg.

Din forbundne J[ørgen]